

Évközi 13. vasárnap

Lk 9,51–62

„Kövess engem!”

Jézus követése nem szórakoztató kirándulás, szentföldi gyalogtúra, mely Názáretből indul és a Tibériás tavát is útba ejtve valahol Jeruzsálemben fejeződik be, az óvárosban, a Golgota nevű hely közelében, a mai bazar végén. Jézus követése nem azt jelenti, hogy szakállt növesztünk és hosszú hajjat, vagy fehér burnuszban járunk, Jézus követői nem fürkészik állandóan réveteg tekintettel az eget, és nem vadásznak angyalokra és várnak Isten közeledtére.

Gerhard Kroll „Jézus lábnyomán” (1980) címen írt egy kötetet, a szentföldi archeológiai leletek háttéréről. Az igen izgalmas olvasmányból sokat megtudhatunk a Jézus korabeli történelemről, a könyv mégsem segít bennünket igazán Jézus követésére.

Krisztus követése, Kempis Tamás (1379 k.-1471) könyve nem tekinthető sem szentföldi útikalauznak, sem régészeti kézikönyvnek, hanem alapvetően lelki könyvnek, négy nagy fejezetben. Az első könyv a *via purgativa* a megtisztulás útját írja le, azt a folyamatot, amelyben a lélek átadja magát az Istennek, legyőzve kétségbeesését. A második könyv a *via illuminativa*, vagyis a megvilágosodás könyve arról a lelki változásról, egyfajta vigasztalásról szól, amelyet az ember lelkileg Isten közelségében élhet át. A harmadik könyv a *via unitiva*, a misztikus egyesülés könyve, amelyben az emberi lélek lassan belülről érti meg Isten lelkének rezdüléseit és szándékait. Ehhez a három könyvhöz, melynek szerzőjéről vitatkoznak a szakértők, Kempis egy negyediket, vitathatatlanul saját írását illesztette, amelyben az Oltáriszentség titkairól beszél, vagyis az imádkozó ember legbensőbb érzelmeit tárja fel. Művét az 1400-as évektől a mai napig 40-nél több nyelvre fordították le, mert különböző nyelvet beszélnek, különféle nemzethez tartoznak a keresztények, akik szeretnének résztvenni a Jézushoz kapcsolódó lelki utazásban.

Nem kell buszra szállni vagy repülőre, hanem csak lelkünk mélyére kell tekintenünk, kicsit befelé kell fordulnunk, és szembenézni önmagunkkal. Az első könyvben Kempis megállapítja: „A kevély, a kapzsi soha nem nyughatik, a szegény és az alázatos szívű nagy békességben él.” Előbb önmagunk minősítésével kell

tisztába lennünk. Majd a második könyvben a benső életről ezt írja: „Tanuld meg megvetni, ami odakint van és egész elszánással az odabent valóra figyelni” – vagyis lelkünk legértékesebb indulatait felfedezve követni Jézust. A harmadik könyvben a bennünk megszólaló Isten hangját segít felfedezni a szerző: „Boldog az a lélek, amely meghallja a benne megszólaló Urat...” A negyedik könyvben az imádkozó embernek a benső kétségei tárulnak föl előttünk, aki megérezte Isten szavának édességét, de ugyanakkor meg is retten önmagától: „Hívogat szavaidnak édessége, de sok-sok vétkem nyomaszt.” Kézikönyv, mely nyomon követi az ember lelkének átalakulását elmékedés és imádság közben.

Ma sokan beszélnek mentálhigiénéről, vagyis az ember lelkének egészségéről. Csak nincs pontos elképzelésünk az egészséges lélekről. Mindenki megcsodálja a nagylelkű Jézust, de talán akadnak, akik tovább lépnek a felületes ismeretségnél. Akik szemléletmódjukban is követni akarják Jézust, azoknak nem a külsejüket, hanem a lelkületüket kell átalakítaniuk, hogy rátaláljanak arra a lelki útra, amely a békességhez és az Isten országához vezet.

A két haragvó tanítvány imája

Urunk!

Szívtelen ez a nép. Nincs egy igaz sem köztük.

Ez a falu sem különb, mint Szodoma vagy Gomorra volt.

Durván kidobtak minket, és téged is elvetnek.

Miért hagyjuk annyiban?

Miért ne emészthetné őket Isten haragjának tüze?

Miért ne érné utol őket bosszúnk?

Miért maradsz szelíd?

Miért velünk vagy kemény?

Hogy hátrálhat meg Izrael királya egy szamaritánus falu előtt?

*Uram, nem értünk, mégis követünk, mert te szelídségedben
is erősebb vagy, mint mi haragunkban.*

*Taníts meg minket erre az erőre! Taníts meg minket erre a
szelídségre!*

Amen.